

*Mai scrie-mi
o dată, iubito!*

(dă-mi o șansă)

*E un îngâmfat. Un ticălos.
Îl urăsc din toată inima... sau cel puțin așa cred.*

TEAGAN HUNTER

Traducere din engleză de Elena Căpușan

POPCORN

Oradea, 2024

*Pentru Laurie; jumătate din ideile mele ajung
pe hârtie în ultimul moment, și, datorită ție,
întotdeauna sunt implementate cu succes.*

Ești cea mai bună.

Îți mulțumesc că mă ții în frâu.

Unu SHEPARD

Prin părțile astea, eu sunt regele.

Și nu o zic doar ca să mă laud. E purul adevăr.

Oamenii se holbează la mine oriunde aş merge. De parcă aş fi vreo vedetă sau ceva. Vor să-și facă poze cu mine, îmi cer autograful. Se dau peste cap să-i bag un pic în seamă, măcar pentru un scurt moment – mai ales femeile.

De fapt, uite că se întâmplă chiar acum.

La zece și jumătate, într-o seară de miercuri, în Smart Shoppe, culoarul trei.

I-am citit foamea din privire încă de când am făcut colțul. Se îndreaptă brusc de spate când mă zărește și un zâmbet vorace i se întinde pe buzele rujate cu roșu. Își aruncă buclele perfecte și lungi peste umeri în timp ce în cap i se coace planul de atac.

E bună rău, recunosc. Nu e una dintre tipele pe care le vânez de obicei, dar nu sunt eu omul care să refuze o păsărică.

Nu-i de ici de colo nici faptul că știe cum să poarte o pereche de blugi, de parcă s-ar fi născut cu ei pe picioare.

Apropo de picioare, pun pariu că le-ar sta bine încolăcite în jurul taliei mele.

Buzele, dar și scula, îmi zvâcnesc la gândul ăsta.

Tipa crede că ăsta e semnalul de atac, așa că se apropie agale, făcând pași exagerat de largi spre mine, cu șoldurile legănându-i-se înaintea și înapoi.

– Bună.

În traducere liberă: *ești sexy*.

– Eu sunt Brandi, cu i.

Nume de stripteuză.

– Tu ești Shep Clark, nu-i așa?

Mă abțin să nu strâmb din nas la jocul ei de-a inocenta. Știe prea bine cine sunt – mă știe toată lumea.

La fel cum știu și eu că vrea să o duc acasă la mine și să i-o trag până răsare soarele.

Deși am jurat să nu mă mai bag în aventuri fără sens, parcă nu aș refuza-o. A trecut mai bine de o lună de când nu am mai cunoscut altceva decât propria mea mână, și ce e prea mult strică.

– Urmăresc toate meciurile tale... ești bun.

– Știu.

Vine cu un pas mai aproape și râde. E unul dintre râsetele alea jucăușe, ușor răgușite și ușor prefăcute, pe care le mai practică fetele.

Mai face un pas, picioarele ni se ating acum.

Degetele i se plimbă de-a lungul brațului meu întins spre raft.

– Totuși, nu te-am văzut pe teren în ultima vreme, îmi zice tuguindu-și buzele. Ce se întâmplă?

Scrâșnesc din dinți, iar maxilarul mi se încleștează cu putere în fața privirii ei întrebătoare.

E adevărat, iau o pauză de la joc - dar nu din proprie inițiativă, ca să fie clar.

Stârnești și tu o mică cafteală într-un bar, provoci o pagubă de câteva mii de dolari, și dintr-o dată ești „tulburat” și „ai nevoie de o pauză”.

Ce tâmpenie.

– Nu e treaba ta.

Ori nu-și dă seama de tonul meu înțepat, ori alege să-l ignore.

– Ce păcat, atâta talent irosit. Dar... Ochii i se ridică spre ai mei și un zâmbet îi dansează pe buze.

Sunt cărnoase, sărutabile. Pun pariu că ar arăta și mai bine înfășurate în jurul sculei mele.

După pulsațiile cu care îmi răspunde Shep junior din pantaloni, aş spune că e de acord cu mine.

Se ridică pe vârfuri apropiindu-și gura de urechea mea.

– Baseball-ul nu e singurul tău talent, nu-i așa?

La naiba, nu, nu e singurul.

Îmi strecor un braț în jurul taliei sale, trăgându-i spre mine trupul mic și robust.

Îmi răspunde torcând - literalmente torcând ca o pisică. Îmi vine s-o las baltă doar pentru chestia asta, dar sincer, scula mea se cam simte singură.

– Ce-ar fi s-o ștergem de aici?

Îmi răspunde chicotind:

– Mi-ar plăcea, iubi.

Iubi.

Îmi înăbuș un mârâit la auzul alintului. Pur și simplu urăsc alinturile. Încerc totuși să intru în atmosferă și îmi trec nasul pe sub bărbia ei, iar ea chicotește.

Urăsc și chicotitul.

Ce bine că sexul nu implică prea multe vorbe. Doar o tonă de gemete și orgasme, exact cum îmi place mie.

– Știu...

– Pe bune, universule? Pe bune? murmură cineva în spatele meu.

Știu exact cine e, cu căruciorul de cumpărături la doar câțiva centimetri de a mi se înfige în dos. În mod absolut intenționat.

Pieptul mi-e pe cale să explodeze. Mereu mi se întâmplă așa când e ea prin preajmă.

În orice situație am fi și orice insulte mi-ar arunca în față, când Denver Andrews e lângă mine, atenția mea îi aparține în totalitate.

Așa și acum.

Stripteuza Brandi nu observă nimic. Încearcă în continuare să mă pipăie în timp ce eu mă căznesc să mă desprind din strânsoarea ei, pentru că orice ar fi fost pe cale să se întâmple între noi, tocmai s-a anulat. Mi-am pierdut orice interes pentru ea.

Mai ales acum. Mi-am amintit că există ceva mult mai bun pentru mine.

Denver, de exemplu.

Singura parte pozitivă a... *pauzei mele de la baseball* este că m-am întors acasă. Știam că Denver nu se mutase după absolvire, bănuiam că e încă aici... știam că ne vom întâlni în cele din urmă.

Am contat pe asta, de fapt.

Am multe de recuperat, mai ales față de Denny. Plănuisem să o caut, s-o implor să mă ierte - doar că nu mi-am imaginat că-mi voi începe turneul de *scuze că am fost atât de nașpa* chiar în seara asta.

– Oare ați putea să nu faceți sex în mijlocul băcăniei? E dezgustător.

Rânjesc și mă întorc spre intrusă, trăgând-o demonstrativ pe stripteuza Brandi mai aproape de mine.

– Aud gelozie în vocea ta, Denver?

– Te cheamă *Denver*? Ca statul?

Rahat. Cât de joase sunt standardele mele în materie de femei.

Îmi las brațul de pe talia stripteuzei Brandi și mă îndepărtez de ea și de prostia ei, neputând să o mai suport.

– Uite ce-i, Brandi cu i, nu se va întâmpla în seara asta.

Am fost dur? Posibil, dar am făcut asta de destule ori ca să știu că doar o atitudine directă le poate ține departe pe fetele ca Brandi.

Își cascadează gura mirată. Apoi și-o închide repede și își îndreaptă umerii.

– Poate veni cu noi. Nu mă deranjează.

– E o ofertă *drăguță*, *Brenda*, îi spune Denver, măcelărindu-i intenționat numele, dar mi-e cam greu să o accept. Mai degrabă mi-aș smulge unghiile de la picioare decât să-l mai văd vreodată - *dar chiar vreodată* - pe Shep în pielea goală.

Zâmbesc în timp ce imaginile vii îmi trec prin fața ochilor.

– Denny, știm amândoi că ai fi picat testul poligraf acum.

– Ai vrea tu, *Leneșule*.

Mârâi dezgustat la auzul poreclei, pentru că ea, știe prea bine cât de mult o urăsc și știu ce înseamnă când o folosește.

– Ce cauți aici, *Andrews*?

– Fac cumpărături. E un magazin alimentară, nu-i așa? Aici nu se agață tipe, ci eventual zarzavaturi.

Stripteuza Brandi fornăie la auzul lui Denny, iar eu nu mă pot abține să nu râd.

Întotdeauna lovește direct la țintă. Niciodată nu te ia cu înconjurul, iar asta mi-a plăcut întotdeauna la ea, chiar și atunci când s-ar fi cuvenit s-o urăsc.

– Ai dreptate, recunosc.

– Chiar are?

– Chiar are, îi spune Denny fostei mele potențiale partenere.

– Ascultă, Strip... - mă opresc în ultimul moment - Brandi, faza e că nu va merge în seara asta.

Se bosumflă. Dintr-o dată, buzele ei nu mai par la fel de sărutabile ca altădată.

Și e numai vina lui Denny.

Îi arunc o privire și nu mă pot abține să nu o compar cu tipa cu care plănuiam să mă distrez în seara asta.

E târziu, și suntem într-un supermarket, și totuși Stripteuza Brandi e îmbrăcată țiplă până la cizmele cu ținte pe care le are în picioare.

Denny... păi, și ea e îmbrăcată bine, dar e limpede că nu încearcă să impresioneze pe nimeni cu ajutorul hainelor.

Are pe ea niște pantaloni de yoga verde smarald și un pulover gri, moale, care îi dezgolește un umăr. Părul ei negru e răsucit într-un coc neglijent, nu poartă niciun dram de machiaj pe față și din felul în care sfârcurile îi sfredelesc bumbacul fin al puloverului, voi presupune că nu poartă nici sutien... ceea ce nu mă deranjează deloc.

Înfățișarea ei e simplă, chiar aduce un pic cu cea a unui vagabond, și totuși, nu-mi pot dezlipi ochii de la ea. Și nu din cauza chestiei cu vagabondajul.

Așa e Denny. Așa a fost mereu. Oricât de mult mi-aș dori, nu pot să o urăsc așa cum mă urăște ea pe mine.

Ca să fiu sincer, nu am urât-o niciodată.

– Măcar pot să-ți las numărul meu? mă întreabă Brandi, revindicându-mi atenția.

Nu-l voi folosi, dar...

– Sigur.

Își întinde mâna așteptând să-i înmânez telefonul, dar și-a găsit omul care să se lase prostit! Când, într-un final, se prinde că nu-i voi da nimic, se apucă să scotocească în poșeta umflată care îi atârnă de umăr și scoate la iveală un mănunchi de chi-

tanțe și un pix. Mâzgălește repede pe una dintre ele cifrele pe care n-am de gând să le folosesc, apoi împăturește hârtia mai minuțios și mai îndelung decât ar fi fost necesar.

– Sper să putem relua treaba asta... Ochii i se mută fulgerător spre Denny, apoi continuă:

– Mai târziu în seara asta.

– E trecut de zece jumate, nu ai școală mâine? îi aruncă Denny în zeflemea.

Stripteuza Brandi pufnește și se ridică pe vârfuri ca să mă pupe apăsător pe obraz.

– Nu mă culc așa repede.

Pe când noua mea cunoștință dispăre după colț, Denny izbucnește în hohote isterice de râs.

– Te rog, spune-mi că nu se așteaptă s-o suni.

Se uită în urma fetei, apoi adaugă:

– În fond, ăsta e modul tău de operare.

Îi ignor împunsătura, pentru că o merit.

– Mă rog, tipa credea că porți numele unui stat, deci tu să-mi spui la ce se așteaptă.

– Dumnezeuule, Shep, da' ce bine te pricepi să le agăți.

Venind din partea lui Denny, e chiar o replică amuzantă.

Pentru că și pe ea am agățat-o odată.

Am amuțit amândoi, iar liniștea ce s-a așternut între noi nu e una dintre acele tăceri calde și confortabile, ca între doi vechi prieteni, ci e una a dracului de stânjenitoare.

Dacă nu ne împrășcăm cu insulte, nu mai știm ce să ne zicem. Din felul în care ne comportăm unul cu celălalt, nu ai fi zis niciodată că Denny și cu mine împărtășim o poveste lungă și dureroasă.

– Cred că tăcerea asta încordată e semnalul meu de plecare. Să ai o seară minunată cu mâna ta dreaptă, Leneșule.

Și iat-o.

Încordarea despre care vorbește vine de la o chestiune ne-terminată. O știm amândoi, și dacă aș convinge-o să-mi ofere niște timp, aș putea să o închei cu bine.

– Dacă vrei să știi sunt ambidextru. În seara asta o las pe domnița Stânga să-și facă de cap cu mine.

– Ce cumsecade din partea ta, îmi aruncă ea peste umăr în timp ce-și împinge căruțul îndepărtându-se de mine.

Umerii mi se înmoaie ușurați, dar doar pentru un scurt moment, pentru că știu exact ce urmează.

Nefericire. Furie.

Îndreptată spre ea. Îndreptată spre mine.

Denver Andrews m-a iubit cândva. Acum mă urăște.

Și eu am iubit-o... și o mai iubesc.